

א"ר ברכיה: 'ויקבר אותו בגיא בארץ מואב מול בית פעור' סימן בתוך סימן, ואפ"ה 'ולא ידע איש את קבורתו'.

יד.

וכבר שלחה מלכות הרשעה אצל גסטרא של בית פעור: הראנו היכן משה קבור? עמדו למעלה נדמה להם למטה, למטה – נדמה להם למעלה, נחלקו לשתי כיתות, אותן שעומדים למעלה נדמה להן למטה, למטה נדמה להן למעלה, לקיים מה שנאמר: ולא ידע איש את קבורתו'.

רחב"ח: אף משה רבינו אינו יודע היכן קבור, כתיב: 'ולא ידע איש את קבורתו', והתם: 'וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים'.

וארחב"ח: מפני מה נקבר משה אצל בית פעור? כדי לכפר על מעשה פעור.

וארחב"ח: 'אחרי ה' אלהיכם תלכו' וכי אפשר לו לאדם להלך אחר שכינה? והלא כבר נאמר: 'כי ה' אלהיך אש אוכלת הוא' אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים, ד'ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, אף אתה הלבש ערומים; הקב"ה ביקר חולים חירא אליו ה' באלוני ממרא אף אתה בקר חולים; הקב"ה נחם אבלים, דוידה אחרימות אברהם וגו' אף אתה נחם אבלים; הקב"ה קבר מתים, ד'ויקבר אותו בגיא', אף אתה קבור מתים.

רבשמואל: 'כתנות עור' אי דבר הבא מן העור או דבר שהעור נהנה ממנו.

דרש ר' שמלאי: תחילתה גמ' ח' ד'ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם וסופה גמילות חסדים, ד'ויקבר אותו בגיא'.

דרש רבי שמלאי: מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לא"י? וכי לאכול מפריה הוא או לשבוע מטובה הוא צריך? אלא כך אמר משה: הרבה מצות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בא"י, אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי.

אמר לו הקב"ה: כלום אתה מבקש אלא לקבל שכר, מעלה אני עליך כאילו עשיתם, דלכן אחלק לו ברכים ואת עצומים יחלק שלל וגו', ואת עצומים יחלק שלל, כאברהם יצחק ויעקב שעצומים בתורה ובמצות 'תחת אשר הערה למות' שמסר עצמו למיתה, דואם אין מחני נא 'ואת פושעים נמנה' – שנמנה עם מתי מדבר;

'והוא חטא רבים נשא' – שכיפר על מעשה העגל;

'ולפושעים יפגוע' – שביקש רחמים על פושעי ישראל שיחזרו בתשובה ופגיעה זו תפלה, ד'ואתה אל תתפלל בעד העם הזה ואל תשא בעדם רנה ותפלה ואל תפגע בי'.

הדרן עלך המקנא לאשתו.

מתני'. מביא את מנחתה בתוך כפיפה מצרית, ונותנה על ידיה כדי ליגעה. כל המנחות תחילתן וסופן בכלי שרת, וזו תחלתה בכפיפה מצרית וסופה בכלי שרת. כל המנחות מעונות שמן ולבונה, וזו אינה מעונה לא שמן ולא לבונה. כל המנחות באות מן החמין, וזו באה מן השעורין. מנחת העומר אף שבאה מן השעורין. באה גרש, וזו באה קמח. ר"ג אומר: כשם שמעשיה מעשה בהמה, כך קרבנה מאכל בהמה.

מ"א: כדי ליגעה, שתחזור בה, אם ככה חסה תורה על עוברי רצונו, ק"ו לעושי רצונו.
ולא כדי שלא תימחק מגילה ד"ל משקה ואח"כ מקריב מנחתה ואי משום מגילה כבר נמחקה

יד:

כל המנחות תחילתן וסופן בכלי שרת כו'.

ורמיננהו: סדר מנחות כיצד? אדם מביא מנחה מתוך ביתו בקלתות של כסף ושל זהב, ונותנה לתוך כלי שרת ומקדשה בכלי שרת, ונותן עליה שמנה ולבונתה ומוליכה אצל כהן, וכהן מוליכה אצל מזבח ומגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו, ומסלק את הלבונה לצד אחד וקומץ ממקום שנתרכה שמנה, ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת, ומלקט את לבונתה ונותנה על גביו, ומעלהו ומקטירו בכלי שרת, ומולחו ונותנו על גבי האישים, קרב הקומץ שיריה נאכלין, ורשאין הכהנים ליתן לתוכה יין ושמן ודבש, ואין אסורין אלא מלחמין;
+ אר"פ אימא: בכלים הראויין לכלי שרת. מכלל דכפיפה מצרית לא ראויה,
ואפי' דבי"ד דהכשיר בכלי שרת שעשאן של עץ [דבי פוסל] ה"מ בחשובין, אבל בפחותין 'הקריבהו נא לפחתך'

ונותנה לתוך כלי שרת לקדשה בכלי שרת. ונותן עליה שמנה ולבונתה. - דויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה. ומוליכה אצל כהן. ד'והביאה אל בני אהרן וגו'. וכהן מוליכה אצל מזבח ד'והגישה אצל המזבח'!

מגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו. ד'וזאת תורת המנחה הקרב אותה בני אהרן לפני ה' אל פני המזבח', ותניא: 'לפני ה' - יכול במערב? ת"ל: 'אל פני המזבח', אי אל פני המזבח יכול בדרום? ת"ל: 'לפני ה'', הא כיצד? מגישה בקרן דרומית מערבית כנגד חודה של קרן ודיו;
+ ד"א: יכול יגישה במערבה של קרן או לדרומה של קרן? אמרת: כל מקום שאתה מוצא שני מקראות, אחד מקיים עצמו ומקיים דברי חברו, ואחד מקיים עצמו ומבטל דברי חברו, מניחין את שמקיים עצמו ומבטל חברו ותופסין את שמקיים עצמו ומקיים חברו, כשאתה אומר לפני ה' במערב - ביטלתה אל פני המזבח בדרום, וכשאתה אומר אל פני המזבח בדרום קיימתה לפני ה' במערב, הא כיצד? מגישה לדרומה של קרן.

רב אשי ודוכן קיימתה? פיר האי תנא: כל המזבח בצפון עומד. ודיו - ר"א: ס"ד אמינא דצריך הגשת מנחה גופה, קמ"ל דא"צ דמה הקרבה ו'הקריבה אל הכהן בכלי אף והגישה אל המזבח', בכלי. ומסלק את לבונתה לצד אחד שלא תקמוץ בהדי מנחה, כרתנן קמץ, ועלה בידו צרור או גרגר מלח או קורט לבונה - פסול. וקומץ ממקום שנתרכה שמנה. מ'מסלתה ומשמנה מנרשה ומשמנה'. ונותנו לתוך כלי שרת ומקדשו בכלי שרת - אפי' דכבר קידש דהוה אדם דאע"ג דקדשה סכין בצואר בהמה הדר מקדיש בכלי שרת ה"ג ל"ש

ומלקט את לבונתה ונותנה על גביו וזאת כל הלבונה אשר על המנחה. ומעלהו בכלי שרת להקטירו. ומולחו ונותנו ע"ג האישים. ד'וכל קרבן מנחתך במלח תמלח וגו'. קרב הקומץ שיריה נאכלין מ'והקטיר הכהן את אזכרתה וגו', ובתיב: 'והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו'. קרב הקומץ, למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה, דאימרת: הקומץ מאימתי מתיר שיריים באכילה?
ר"ה: משתשלוט בו האור, ר"ה: משתיצת האור ברובו.

ורשאין הכהנים ליתן לתוכו יין ושמן דבש. ד'למשחה' - לגדולה, כדרך שהמלכים אוכלין. ואין אסורין אלא מלחמין. ד'לא תאפה חמץ חלקם' ארשב"ל: אפילו חלקם לא תאפה חמץ.

טו.

כל המנחות כו'.

ה"ק: כל המנחות מעונות שמן ולבונה ובאות מן החיטין ובאות סלת, מנחת חומא אף שאינה מעונה שמן ולבונה באה מן החיטין ובאה סלת; מנחת העומר אף שבאה מן השעורין - מעונה שמן ולבונה ובאה גרש, וזו אינה מעונה לא שמן ולא לבונה ובאה מן השעורין ובאה קמח.

תניא אר"ש: בד"ן שתהא מנחת חומא מעונה שמן ולבונה, שלא יהא חומא נשכר, ומפני מה אינה מעונה? שלא יהא קרבנו מהודר; ובד"ן שתהא חמאת חלב מעונה נסכים, שלא יהא חומא נשכר, ומפני מה אינה מעונה? שלא יהא קרבנו מהודר; אבל חמאתו של מצורע ואשמו מעונין נסכים, לפי שאין באין על חמא.

והך דרשב"ג מר"י: על שכעה דברים נגעים באין וכו'! התם מנגע נכפר וכשמביא קרבן להתירו בקדשים הוא

והך: דחמאת נזיר תהא מעונה נסכים, לפי שאינה באה על חמא!

- ס"ל בר"א: הקפר דנזיר נמי חומא הוא

ר"נ: כשם שמעשיה מאכל בהמה כך קרבנה מאכל בהמה.

טו: ר"ג לחכמים: סופרים, הניחו לי ואדרשנה כמין חומר, ששמעתי לר"מ: היא האכילתו מעדני עולם לפיכך קרבנה מאכל בהמה, ואפי' עניה כשם שמעשיה מעשה בהמה, כך קרבנה מאכל בהמה.

מתני'. היה מביא פילי של חרם, ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הבזיר;

ר"י: רביעית, כשם שממעט בכתב כך ממעט במים.

נכנס להיכל ופנה לימינו, ומקום היה שם אמה על אמה, ומבלא של שיש ומבעת חיתה קבועה בה כשהוא מגביה, ונוטל עפר מתחתיה ונותן כדי שיראה על המים,

שנא: ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן יקח הכהן ונתן אל המים.

תנא ר"י: ש: פילי של חרם חדשה, דגמר 'כלי כלי ממצורע דחרם חדשה. והתם מ'ושחט את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים, [שלא נעשתה בהן מלאכה, אף כלי שלא נעשתה בו מלאכה. אי מה להלן מים חיים, אף כאן מים חיים!]

ולר"ש ה"ג דארי"ו: 'מי כזור' - ר"ש: מי מעיין הן, וחכ"א: משאר מימות הן. מה למצורע שמעון עץ ארו ואזוב ושני תולעת!

רבה: 'בכלי חרם', כלי שאמרתי לך כבר.

רבא: דווקא כשלא נתאכמו פניו, אבל נתאכמו פניו פסולין דומיא דמים דלא נשתנו אף כלי שלא נשתנה,

והמעם: דומיא דמים שלא נשתנו, אף כלי שלא נשתנה.

בעי רבא: נתאכמו והחזירין לתוך כבשן האש ונתלבנו, מהו?

אי כיון דאידחו אידחו, או"ד כיון דהדור הדור?

ת"ש ר"א: עץ ארו ואזוב ושני תולעת שהפשיל בהן קופתו לאחוריו - פסולין, והא התם הדרי ומפשמי.

והחי': דהתם דאיכלוף איכלופי.

נכנס להיכל ופנה לימינו וכו'.

והמעם: דכל פינות שאתה פונה, לא יהו אלא דרך ימין.

מקום היה שם אמה כו'.

ת"ר: 'ומן העפר אשר יהיה' יכול יתקן מבחוץ ויכניס? ת"ל: בקרקע המשכן, יכול יחפור בקרדומות? ת"ל: 'אשר יהיה', יש שם הבא, אין שם תן שם.

תניא אידך: מלמד, שהיה מתקן מבחוץ ומכניס בקרקע המשכן;

טז: איסי בן יהודה: להביא קרקע שילה, נוב וגבעון, ובית עולמים;

איסי בן מנחם: מה בטומאה קלה לא חלק הכתוב, כ"ש בטומאת אשת איש החמורה 'בקרקע המשכן'? שלא יביא מתוך קופתו.

איבעיא להו: אין שם עפר מהו שיתן אפר?

אליבא דב"ש: לא תיבעי, דאמרי: לא מצינו אפר שקרוי עפר,

אליבא דב"ה: תיבעי דאמרי: מצינו אפר שקרוי עפר, מאי? אף דאיכרי עפר הכא בקרקע המשכן כתיב,

או האי בקרקע המשכן - לכדאיסי בן יהודה ולכדאיסי בן מנחם.

בשלשה מקומות הלכה עוקבת מקרא:

התורה אמרה בעפר, בתער, בספר, - והלכה בכל דבר; ואם איתא, ליחשוב גם זה - תנא ושייר גם מצורע;

והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו כלל

ר'תניא: 'את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו' פרט,

'ואת כל שערו יגלח' - חזר וכלל,

אי אתה דן אלא כעין הפרט דמקום כינוס שער ונראה;

רבי: שיער הרגלים, ומיעט בית השחי וכל הגוף;

והלכתא: מגלח כדלעת,

דתנן: בא לו להקיף את המצורע מעביר תער על כל בשרו,

וקתני סיפא: 'וביום השביעי מגלחו', תגלחת שניה כתגלחת ראשונה.

רנב"ז: כי חשיב הלכה עוקבת מקרא, הא עוקבת מדרבנן היא.
 ר"פ: כי חשיב הלכה עוקבת ועוקרת, הא עוקבת ומוספת היא.
 רבאשי: מתניתא רבי ישמעאל היא, דדרש כללי ופרטי;
 כדלעת - ר"ע היא, דדרש ריבוי ומיעוטי;
 דתניא: 'והיה ביום השביעי יגלח את כל שערו' ריבה, 'את ראשו ואת זקנו ואת גבות עיניו' - מיעט, 'ואת כל שער יגלח' חזר וריבה, ריבה ומיעט וריבה ריבה הכל, ריבה כל גופו ומיעט שיער שבתוך החוטם.
 למעשה: ת"ש מרב אין שם עפר, מביא רקובית ירק ומקדש.
 ולא היא! רקובית ירק הוא דהוא עפר, אפר לא הואי עפר.

בדי שיראה על המים.

ת"ר שלשה צריכין שיראו: עפר סוטה, ואפר פרה, ורוק יבמה;
 ר"ש: אף דם צפור. ד'וטבל אותם בדם הצפור, ותניא 'במים' - רביעית ניכר ורבנן: ההוא לגופיה, דה"ק רחמנא: אמביל בדם ובמים.
 ור"ש: א"כ לכתוב רחמנא 'וטבל בהם', בדם ובמים - לניכר.
 ורבנן? כתב רחמנא 'בדם ובמים' לערבן.
 ור"ש: לערבן מ'ושחט את הצפור האחת וגו'.
 ורבנן: ס"ד לישחוט סמוך למנא, ויקח לורידין וליקבל לדם בכלי אחר קמ"ל.
 בעא ר"ד מר"ז גדולה ומדחת את המים, קטנה ונדחת מפני המים, מהו?
 ר"ז: כבר אמרתך לא תפיק נפשך לבר מהילכתא? בצפור דרור שיערו רבנן: אין לך גדולה שמדחת את המים, ואין לך קטנה שנדחת מפני המים.

ת"ר: הקדים עפר למים - פסול, ור"ש: מכשיר.
 מעם ר"ש: 'ולקחו לטמא מעפר שריפת החטאת', ואר"ש: וכי עפר הוא? והלא אפר הוא! שינה משמעו לדון גז"ש א. דעפר ע"ג מים, ב. דהקדים עפר למים כשר.
 והתם 'עליו', אלמא אפר ברישא, וכתוב: 'מים חיים אל כלי', אלמא מים ברישא, הא כיצד רצה זה נותן רצה זה נותן.
 ורבנן? אל כלי דוקא, עליו - לערבן. - דמה מצינו ככל מקום דמכשיר למעלה.

יז. מתני'. בא לו לכתוב את המגילה, מאיזה מקום הוא כותב?
 מואם לא שכב איש וגו' ואת כי שטית תחת אישך,
 ואינו כותב והשביע הכהן את האשה,
 וכותב יתן ה' אותך לאלה ולשבעה ובאו המים המאירים
 האלה במעיד לצבות בטן ולנפיל ירך,
 ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן;
 רבי יוסי: לא היה מפסיק;
 ר"י: כל עצמו אינו כותב אלא יתן ה' אותך לאלה ולשבעה וגו'
 ובאו המים המאירים האלה במעיד וגו',
 ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן.

וחלקן 'וכתב את האלות האלה הכהן בספר'
 ל"מ: אלות ממש 'האלות' - לרבות קללות הבאות מחמת ברכות,
 'אלה' - למעט קללות שבמשנה תורה, 'האלה' למעט צוואות
 וקבלות אמן;
 ורבי יוסי: כולו כדאמרת 'את' - לרבות צוואות וקבלות;
 ור"מ: אתים לא דריש;
 ור"י: כולו במיעוט דריש, אלות - ממש, 'האלות' למעט קללות
 הבאות מחמת ברכות אלה למעט קללות שבמשנה תורה,
 'האלה' - למעט צוואות וקבלות.
 ור"מ: מ"ש האי ה"י דמרכי ביה, ומ"ש האי ה"י דמעיט ביה? ה"י דגביה
 דריבויא - ריבויא היא, ה"י דגביה דמיעוטא - מיעוטא.
 והא לית ליה לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן?
 אר"ת: הנקי כתיב.
 דריש ר"ע: איש ואשה, זכו - שכינה ביניהן, לא זכו - אש אוכלתן.
 רבא: וראשה עדיפא מדאיש, דהאי מצרף, והאי לא מצרף.
 רבא: מפני מה אמרה תורה: הבא עפר לסוטה? זכתה - יוצא ממנה
 בן כאברהם אבינו, ד'עפר ואפר', לא זכתה - תחזור לעפרה.
 דריש רבא: בשכר שאמר אברהם אבינו 'ואנכי עפר ואפר', זכו בניו
 לב' מצות: אפר פרה, ועפר סוטה.
 והאיכא גם עפר כיסוי הדם! - התם הכשר מצוה איכא, הנאה ליכא.
 רבא: בשכר שאמר אברהם אבינו 'אם מחוט ועד שרוך נעלי', זכו בניו
 לב' מצות: חוט של תכלת, ורצועה של תפלין.
 רצועה של תפלין, ד'וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך',
 ותניא ר"א הגדול: אלו תפלין שבראש,

חוט של תכלת דתניא ר"מ: מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין?
מפני שהתכלת דומה לים, וים דומה לרקיע, ורקיע דומה לכסא הכבוד
שנא': 'ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר
ובעצם השמים לטהר', ובתיב: 'כמראה אבן ספיר דמות כסא'.

יז: מתני'. אינו כותב לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדיפתרא - אלא
על המגילה, שנא: בספר;
ואינו כותב לא בקומום ולא בקנקנתום ולא בכל דבר שרושם -
אלא בדיו, שנא: ומחת, כתב שיכול למחות.

רבא: מגילת סוטה שכתבה בלילה פסולה, דאתיא 'תורה תורה',
כתיב הכא: 'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת',
וכתיב התם: 'על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט', מה משפט
ביום, אף מגילת סוטה ביום;
כתבה למפרע - פסולה, ד'וכתב את האלות האלה', בדכתיבא;
כתבה קודם שתקבל עליה שבועה פסולה, ד'וחשביע ואחר כך וכתב'
כתבה איגרת - פסולה, 'בספר';
כתבה על שני דפין פסולה, 'ספר אחד', ולא שנים ושלושה ספרים;
כתב אות אחת ומחק אות אחת, וכתב אות אחת ומחק אות אחת
פסולה, ד'ועשה לה הכהן את כל התורה הזאת'.

יח.

~ קיצור הדף היומי ~

מוגש ע"י הקו התרד"ב בשיתוף 'ל'אוקמי גירסא'

דף יח:

סוטה

היה מביא

- א. בעי רבא: כתב ב' מגילות לב' סומות ומחקן לתוך כוס אחד, מהו? אי בעי? גם מדחקה לשנה.
ב. ואת'ל מחקן בב' כוסות וחזר ועירבן, מהו? אי כ'א לא שתתה את שלה
ג. ואת'ל חזר וחלקן מהו? אי יש ברירה תיקון.
ד. בעי רבא: השקה בסיב, בשפופרת, דרך שתיה בכך, או לא? תיקון.
ה. בעי ר'א: נשפכו מהן ונשתיירו מהן, מהו? תיקון.

ר"ז מרב: ב' שבועות האמורות בסוטה אחת קודם שנמחקה מגילתה, ואחת אח"כ
רבא: אחת שבועה שיש עמה אלה, ואחת שאין עמה אלה. ושניהם קודם
שבועה שיש עמה אלה?

ר"ע מרב: משביעני עליך שלא נטמאת, שאם נטמאת יבואו כך.
רבא: אלה לחודה, ושבועה לחודה משביעני עליך שאם נטמאת יבואו כך.
רב אשי: אלה יש, שבועה אין? משביעני שלא נטמאת, ואם נטמאת יבואו כך.

יח: מתני'.
על מה היא אומרת אמן אמן?
אמן על האלה, אמן על השבועה; אמן מאיש זה, אמן מאיש אחר;
אמן שלא שמיתי ארוסה ונשואה ושומרת יבם וכנוסה,
אמן שלא נטמאתי ואם נטמאתי יבואו בי;
ר"מ: אמן שלא נטמאתי, אמן שלא אטמא.
הכל שוין, שאין מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על אחר
שתתגרש, נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירה – לא היה מתנה עמה.
זה הכלל: כל שתבעל ולא היתה אסורה לו – לא היה מתנה עמה.

רב המנונא: שומרת יבם שזינתה אסורה ליבמה. – מדתני: שומרת יבם וכנוסה;
ויקשה: דבשלמא אסורה מש"ה מתנה בהדה, אבל אי לא אסורה, איך
מתנה? וחתנן, – לא היה מתנה עמה.
אמרי במערבא: אין הלכה כרב המנונא.
והא דתני: שומרת יבם וכנוסה! כר"ע דאין קידושין תופסין בחייב"ל וכערווה.
בעי רבי ירמיה: מהו שיתנה אדם על נישואין הראשונים? על נישואי אחיו, מהו?
ת"ש: זה הכלל כל שתיבעל ולא תאסר לו לא היה מתנה עמה; הא אסירה מתנה, ש"מ.

ר"מ אומר: אמן שלא נטמאתי וכו'.
תניא לא כר"מ: אמן שלא אטמא, שאם תטמא מים בודקין אותה מעכשיו,
אלא לבשתטמא מים מערערין אותה ובודקין אותה.
בעירבאשי: מהו שיתנה אדם על נישואין האחרונים? עכשיו אינה אסורה
פעמים שיגרשה ואח"כ יחזירה
ת"ש: הכל שוין, שלא היה מתנה עמה לא על קודם שתתארס ולא על
אחר שתתגרש, נסתרה לאחד ונטמאת ואח"כ יחזירה – לא היה
מתנה; הא יחזירה ותיטמא ה"נ דמתני, ש"מ.
ת"ד: 'זאת תורת הקנאות' – מלמד, שהאשה שותה ושונה;
ר"י: 'זאת' – שאין האשה שותה ושונה.
ר"י: מעשה והעיד לפנינו נחוניא חופר שיחין, שהאשה שותה ושונה,
וקיבלנו עדותו בשני אנשים, אבל לא באיש אחד;
וחכ"א: אין האשה שותה ושונה, בין באיש אחד בין בב' אנשים.
ות"ק: גם הכתיב: 'זאת'!
ורבנן: בתראי נמי הא כתיב: 'תורת'!

יט. רבא: באיש אחד ובוועל אחד – לכ"ע אין האשה שותה ושונה, ד'זאת',
בשני אנשים ושני בועלין לכו"ע אשה שותה ושונה, ד'תורת',
באיש אחד ושני בועלין, בשני אנשים ובוועל אחד,
חלקן לת"ק: 'תורת' – לרבות כולם, 'זאת' למעט איש אחד ובוועל אחד;
רבנן בתראי: 'זאת' למעט הכל, 'תורת' לרבות שני אנשים וב' בועלין
וד"י: 'זאת' למעט תרתי איש אחד ובוועל אחד, איש אחד ושני בועלין;
'תורת' לרבות תרתי ב' אנשים ובוועל אחד, ב' אנשים ושני בועלין.

הדרן עלך היה מביא.

היה נוטל	סוטה	דף יט:
מתני'.		
היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת ונותנה על ידה, ובהן מניח ידו מתחתיה ומניפה. הניף והגיש קמץ והקטיר, והשאר נאכל לכהנים.		
ת"ק: משקה ואח"כ מקריב את מנחתה;		
ר"ש: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה, שנא: ואחר ישקה את האשה את המים, אם השקה ואח"כ הקריב את מנחתה - כשרה.		

ר"א לר"א: מנחת סוטה שטעונה תנופה - ד'והניף'

בבעלים - יד יד משלמים,

הניף והגיש קמץ וכו';

ה"ק: סדר מנחות: הניף והגיש קמץ והקטיר, והשאר נאכל לכהנים,

ובהשקאה גופה לרבנן: משקה ואח"כ מקריב את מנחתה,

ולר"ש: מקריב ואח"כ משקה, ד'ואחר ישקה'.

יט:

ואם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה - כשרה.

'והשקה' לר"ע: שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה, מערערין ומשקין בע"כ

לר"ש: 'ואחר ישקה' לאחר כל מעשים כולן האמורין למעלה,

ג' דברים מעכבין בה:

שיקרב הקומץ, ר"ש לשיטתו: דמקריב את מנחתה ואח"כ משקה.

שנמחקה מגילה, - לשרישומו ניכר.

שתקבל עליה שבועה, לא שתאי, אבל כתבי ואף דמגילת סוטה

שכתבה קודם שתקבל שבועה - לא עשה כלום! - כדי נסבה.

והל"ק: דג' קראי כתיבי, והשקה קמא, ואחר ישקה, והשקה בתרא,

רבנן: והשקה קמא - לגופו, שמשקה ואח"כ מקריב את מנחתה,

ואחר ישקה - לשרישומו ניכר,

והשקה בתרא - שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה,

מערערין אותה ומשקה אותה בע"כ;

ור"ש: 'ואחר ישקה' לגופו, שמקריב את מנחתה ואח"כ משקה,

'והשקה' קמא שאם השקה ואח"כ הקריב את מנחתה כשרה,

ורבנן: בדיעבד לא פתח קרא.

והך דלר"י: כלבוס של ברזל ממילין לתוך פיה, שאם נמחקה מגילה

ואמרה איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בע"כ;

ור"ע: כלום אנו צריכין אלא לבודקה, והלא בדוקה ועומדת! אלא,

עד שלא קרב הקומץ יכולה לחזור בה, משקרב הקומץ אינה

יכולה לחזור בה. [ומשמע דלר"ע א"ז בע"כ]

ול'טעמיה תיקשי: משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה, והלא בדוקה ועומדת!

אלא ל"ק כאן שחזרה בה מחמת פחד דעד שלא קרב הקומץ לא נמחקה

מגילה ואפי' נמחקה דשלא כדין עשו הכהנים יכולה לחזור בה

ומשקרב הקובץ כדין עשו הכהנים לא יכולה לחזור בה

וכאן שחזרה בה מחמת בריותא דכלל לא שתאי

כ' גר"ע אר"ע ל"ק: דמחד מחיקה מעכבא, ומאידך קומץ מעכב! תרי תנאי אליבא דר"ע.

איבעיא: אמרה איני שותה מחמת בריאות, וחזרה ואמרה שותה אני - תיקן
 אי דחזקה עצמה בטימא ואנה יסלה לחזור בה? הוה שגילתה דעתה שרק מפד אמרה?
 אבה דשמואל: צריך שיתן מר לתוך המים; ד'מי המרים' שמרים כבר.

מתני'.

עד שלא נמחקה המגילה אמרה איני שותה
 - מגילתה נגזרת, ומנחתה מתפזרת על הדרשן, ואין מגילתה
 בשרה להשקות בה סוטה אחרת.
 נמחקה המגילה ואמרה טמאה אני
 המים נשפכין, ומנחתה מתפזרת על בית הדרשן.
 נמחקה המגילה ואמרה איני שותה - מערערין ומשקין בע"ב.
 אינה מספקת לשתות עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות והיא
 מתמלאת גידין, והם אומרים: הוציאותה, שלא תטמא העזרה.
 יש זכות תולה לה, שנה אחת, ב' או ג' שנים.
 מכאן אומר בן עזאי: חייב אדם ללמד את בתו תורה, שאם תשתה
 תדע שהזכות תולה לה.
 ר"א: כל המלמד בתו תורה - (כאילו) לומדה תפלות.
 ר' יהושע: רוצה אשה בקב ותפלות ממ' קבין ופרישות.
 הוא היה אומר: חסיד שומה, ורשע ערום, ואשה פרושה, ומכות
 פרושין - הרי אלו מבלי עולם.

ר"א ש"מ מ"מ: בשלמדהי אצל ר"ע, הייתי ממיל קנקנתום לדיו, ולא אמר לי דבר;
 כשבאתי לד"ש ואל שאני לבד א"ל בני, הוי זהיר, שמלאכתך מלאכת
 שמים היא, שמא תחסיר או תתיר אות אחת, נמצאת מחריב כל העולם
 א"ל: דבר אחד יש לי שאני ממיל לדיו וקנקנתום שמו,
 ושאלני: הא 'ומחה', כתב שיוכל למחות.
 - דח' דבך א"ל: לא רק שאני בקי בחסירות ויתירות, אלא אפי' למיחש לזכוב דשמא
 יבוא וייתב אתניה דדל"ת ומחיק ליה ומשוי ליה רי"ש, - יש לי קנקנתום בדיו.
 והא דר"מ אצל רי"ש הטלתי קנקנתום לדיו, ולא אמר לי דבר, ור"ע אסרה עלי.
 - תחילה בא לר"ע, כשלא מצי קם אליביה בא לרי"ש וגמר, בא לר"ע וסבר
 אלא אסרה אאסרה, קשיא

ב:

ר"מ: לכל מטילין קנקנתום לתוך הדיו,
 ר"י מ"מ חוץ מפרשת סוטה; רי"ע מ"מ חוץ מפרשת סוטה של מקדש
 ונפק מ"מ: למחוק לה מן התורה ובהני תנאי;-
 דתניא: אין מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת,
 ראב"י: מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת.
 דח' ר"פ: דווקא שם לת"ק: דאינתיק לשום רחל שוב לא מינתק לשון לאה
 אבל תורה דסתמא כתיבה, ה"נ דמחקין.
 רנב"י: דווקא שם אראב"י במגילה דנכתב לשום אלות בעולם,
 אבל תורה דלהתלמד כתיבה, ה"נ דלא מחקין.
 ודך דלראב"י: כתב לגרש את אשתו ונמלך, מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך
 ושם אשתי כשם אשתך - פסול לגרש בו?
 - אמרי: שם וכתב לה- לשמה. ודחי' דה"נ 'ועשה לה'- מחיקה.

אינה מספקת לשתות עד שפניה

לא כר"ש: שמקריב את מנחתה ואח"כ משקה,
 דכמה דלא קרבה מנחתה לא בדקי לה מים ד'מנחת זכרון מזכרת עין'.
 דהא סיפא: יש לה זכות היתה תולה לה, - כרבנן, דלר"ש: אין זכות תולה במים המרים!
 אלא ר"ח: מתני' ר"ע היא. דמקריב את מנחתה ואח"כ משקה, ובזכות - סבר כרבנן.

והם אומרים: הוציאותה וכו'.

שמא תפרוס נדה, שפחד מצמת [מסלק] דמים.
 ביעתותא [פתאום] מרפיא. כבאסתר דותתה לחל המלכה מאוד
 שמא תמות. - דהא אף מת עצמו מותר ליכנס במחנה לוי' ד'ויקח
 משה את עצמות יוסף עמו, במחיצתו!

יש לה זכות היתה וכו'.

מתני' לא איב"ח, ולא ראב"י איש כפר דרום, ולא רבי ישמעאל!
 דתניא: אם יש לה זכות- איב"ח: תולה לה שלשה חדשים, כדי הכרת
 העובר,

ראב"י: איש כפר דרום: מ' חדשים, ד'ונקתה וגזרעה זרע',
 ולחלן: 'זרע יעבדנו יסופר', זרע הראוי לספר
 רבי ישמעאל: י"ב חדש, זכר לדבר, דלחן מלכא וגו' ארכא לשלותיך,
 וכתיב: 'כלא מטא על נבוכדנצר מלכא', וכתיב: 'לקצת ירחין תרי עשר',
 לעולם: כרי"ש: ואשכח קרא דד'כה אמר ה' על שלשה פשעי ארום'.
 ודך: דזכר לדבר ולא ראייה - דשאני עכו"ם, דלא מפקיד דינא עלייהו.

כא.

ויש זכות תולה ג' שנים בו'.

זכות דמצווה ולא דתורה דאינה מצווה ועושה והך דתניא, את זו דרש רבי מנחם בר יוסי: 'כי נר מצוה ותורה אור' - תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור, את המצוה בנר, לומר לך: מה נר אינה מגינה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה אלא לפי שעה; ואת התורה באור, לומר לך: מה אור מגין לעולם, אף תורה מגינה לעולם;

ואומר: 'בהתהלךך תנחה אותך וגו', בהתהלךך תנחה אותך זה העוה"ז, 'בשכבך תשמור עליך' - זו מיתה, 'והקיצות היא תשיחך' - לעתיד לבא;

משל, לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה, ומתיירא מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים ומחיה רעה ומן הלסטיין, ואינו יודע באיזה דרך מהלך, נודמנה לו אבוקה של אור וניצל מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים, ועדיין מתיירא מחיה רעה ומן הלסטיין ואינו יודע באיזה דרך מהלך, כיון שעלה עמוד השחר ניצל מחיה רעה ומן הלסטיין, ועדיין אינו יודע באיזה דרך מהלך, הגיע לפרשת דרכים ניצל מכולם;

ד"א: עבירה מכבה מצוה, ואין עבירה מכבה תורה, שנאמר: 'מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה',

+ א"ר יוסף: מצוה, בעידנא דעסיק בה - מגנא ומצלא, בעידנא דלא עסיק בה - אגוני מגנא, אצולי לא מצלא; תורה, בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה - מגנא ומצלא.

מתקיף רבה: אלא מעתה, דואג ואחיתופל מי לא עסקי בתורה? אמאי לא הגינה עלייהו?

+ אלא אמר רבא: תורה, בעידנא דעסיק בה מגנא ומצלא, בעידנא דלא עסיק בה אגוני מגנא, אבל לא מצלא;

מצוה, בין בעידנא דעסיק בה, בין בעידנא דלא עסיק בה - אגוני מגנא, אצולי לא מצלא.

+ רבינא אמר: לעולם זכות תורה, ודאמרת אינה מצווה ועושה! נהי דפקודי לא מפקדא, באגרא דמקריין ומתניין בנייהו ונמטין להו לגברייהו עד דאתו מבי מדרשא, מי לא פלגאן בהדייהו? מאי פרשת דרכים? א"ר חסדא: זה ת"ח ויום מיתה.

רנב"י: זה ת"ח ויראת חטא.

מ"ז אמר: זה ת"ח דסלקא ליה שמעתתא אליבא דהלכתא.

+ ד"א: עבירה מכבה מצוה, ואין עבירה מכבה תורה.

+ א"ר יוסף: דרשיה רמב"י להאי קרא כי סיני, ואילמלא דרשוה דואג ואחיתופל הכי, לא רדפו אחר דוד, ד'לאמר אלהים עזבו וגו'.

מאי דרוש? ולא יראה בך ערות דבר וגו', והן אינן יודעין, שעבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה.

'בזו יבזו לו? אמר עולא: לא כשמעון אחי עזריה, ולא בר' יוחנן דבי נשיאה, אלא כהלל ושבנא;

דכשבא רב דימי אמר: הלל ושבנא אחי הוו, הלל עסק בתורה, שבנא עבד עיסקא, לסוף א"ל: תא נערוב וליפלוג, יצתה בת קול ואמרה: 'אם יתן איש את כל הון ביתו וגו'.

אומר בן עזאי: חייב אדם ללמד את וכו'.

ר' אליעזר אומר: כל המלמד את בתו תורה כאילו מלמדה תיפלות.

א"ר אבהו: מ"ט דר"א? דכתיב: 'אני חכמה שכנתי ערמה', כיון שנכנסה חכמה באדם - נכנסה עמו ערמומית.

ורבנן 'אני חכמה' מיבעי לריב"ה: אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמעמיד עצמו ערום עליהן, שנאמר: 'אני חכמה שכנתי ערמה'.

+ ארי"ו: אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו, שנאמר: 'והחכמה מאין תמצא'.

רבי יהושע אומר: רוצה אשה וכו'.

ה"ק: רוצה אשה בקב ותיפלות עמו, מתשעת קבין ופרישות.

הוא היה אומר: חסיד שומע בו'.

חסיד שומע? כגון שטבעה אשה בנהר ואמר דאין זה ראוי לאיסתכולי בה ואצולה.

רשע ערום? ארי"ו: זה המטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חברו.

כא:

היה נוטל	סוטה	דף כא:
ב. ר"א אומר: זה הנותן דינר לעני להשלים לו מאתים זוז, דתנן: מי שיש לו מאתים זוז – לא יטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני, היה לו מאתים חסר דינר – אפילו אלף נותנין לו כאחת הרי זה יטול.		
ג. רבי אסי מרי"ו: זה המשיא עצה למכור בנכסים מועטין, דאר"א מרי"ו: יתומים שקדמו ומכרו בנכסים מועטין, מה שמכרו מכרו.		
ד. אביי אמר: זה המשיא עצה למכור בנכסים כרשב"ג דתניא: נכסי לך ואחריך לפלוני, וירד הראשון ומכר ואכל לרבי: השני מוציא מיד הלקוחות, ולרשב"ג: אין לשני אלא מה ששייר ראשון.		
ה. ריב"ח: זה המכריע אחרים באורחותיו.		
ו. ר"ז מר"ה: זה המיקל לעצמו ומחמיר לאחרים.		
ז. עולא: זה שקרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים.		

כב.

קרא ושנה ולא שימש ת"ח

ר"א: זה עם הארץ, רשב"נ: זה בור, ר' ינאי: זה כותי, ראב"י: זה מגוש.

רנב"י מסתבר כראב"י: שאטריס: מכשף לא יודע משמעות מיליו כן שונה משניות ולא מבינם

איזהו עם הארץ?

א. לר"מ: כל שאינו קורא ק"ש שחרית וערבית בברכותיה,

ב. וחכ"א: כל שאינו מניח תפילין;

ג. בן עזאי: כל שאין לו ציצית בבגדו;

ד. ריב"ז: כל שיש לו בנים ואינו מגדלן ללמוד תורה;

ה. אחרים אומרים: אף קורא ושנה ולא שימש ת"ח - זהו ע"ה,

קרא ולא שנה - הר"ז בור,

לא קרא ולא שנה 'זרעתי את בית ישראל וז' זרע אדם וזרע בהמה'.

ר"צ: 'רא את ה' בני ומלך ועם שונים אל תתערב' אלו ששונים הלכות.

וקמ"ל: דלא שונין בחטא, ובר"ה: דכשעובר עבירה ושונה בה הותרה לו

תנא: התנאים מבלי עולם שמורין הלכה מתוך משנתו. ותנ"ה

אשה פרושה - זו מבלי עולם

ת"ר: בתולה צליינית, ואלמנה שובבית, וקמן שלא כלו לו חדשיו - מבלי עולם.

וחך דר"ז: למדנו יראת חטא מבתולה, ששמעה לבתולה שנפלה על פניה

ואמרה: רבש"ע, בראת גן עדן, וגיהנם, צדיקים, ורשעים, יהי רצון

מלפניך שלא יכשלו בי בני אדם;

קיבול שכר מאלמנה, כאלמנה שהלכה עד לביהמ"ד של ר"ז

[למדות שהיה ביהכנ"ס בשכניה] בשביל שכר פסיעות,

- אלא ר"ז: על כגון יוחני בת רמיבי, [שהיתה מכשפת]

קמן שלא כלו לו חדשיו?

בבב"ל תרגמו: זה ת"ח המבעט ברכותיו.

רבי אבא: זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה,

רב: 'כי רבים חללים הפילה' - זה ת"ח שלא הגיע להוראה ומורה,

'ועצומים כל הרוגיה' - זה ת"ח שהגיע להוראה ואינו מורה.

ועד ארבעין שנין. והא דרבה אורי - בשוין

כב:

ומכות פרושין וכו'.

ת"ר שבעה פרושין הן: פרוש שיכמי, פרוש נקפי, פרוש קיזאי, פרוש

מדוכיא, פרוש מה חובתי ואעשנה, פרוש מאהבה, פרוש מיראה.

פרוש שיכמי - העושה מעשה שכמ. [שלא לש"ש]

פרוש נקפי - המנקף את רגליו. [עקב בצד גודל]

פרוש קיזאי - רנב"י: זה המקיז דם לכתלים. [מתוך ששומר עינו כביכול]

פרוש מדוכיא - רב"ש: דמשפע כי מדוכיא. [כפוף כ"כ]

פרוש מה עוד חובתי ואעשנה [כביכול עשה כל חובתיו]

אב"י ורבא לתנא: לא תשנה פרוש מאהבה פרוש מיראה, רב: לעולם יעסוק אדם

בתורה ובמצות אף שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה.

רנב"י: הנסתר נסתר מבנ"א, והנגלה לדם. ב"ד הגדול יפרע מהמחכמים במלכותו.

ינאי המלך לאשתו: אל תתיראי מהפרושין ולא ממי שאינן פרושין, אלא מהצבועין

שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס.

ר"ש: אין זכות תולה במים המרים, שאם תולה מדהה אתה את המים בפני כל הנשים השותות, ומוציא אתה שם רע על המחורות ששתו, שאומרים ממאות הן אלא שתלתה להן זכות. רבי: הזכות תולה במים המאירים, ואינה יולדת ואינה משכחת, אלא מתנוונה והולכת, לסוף היא מתה באותה מיתה. נטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכלי הרי היא ככל המנחות ותפרה ואם משקדשה בכלי הרי היא ככל המנחות ותשרף.

כג.

ואלו שמנחותיהן נשרפות:
האומרת מטמא אני לך, ושכאו לה עדים שהיא מטמא, והאומרת איני שותה, ושבעלה אינו רוצה להשקותה, ושבעלה בא עליה בדרך. וכל הנשואות לכהנים - מנחותיהן נשרפות;
בת ישראל שנשאת לכהן - מנחתה נשרפת, וכהנת שנשאת לישראל - מנחתה נאכלת.
מה בין כהן לכהנת?
מנחת כהנת נאכלת, ומנחת כהן אינה נאכלת;
כהנת מתחללת, וכהן אין מתחלל;
כהנת מטמאה למתים, ואין כהן מטמא למתים;
כהן אוכל בקדשי קדשים, ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים.
מה בין איש לאשה?
האיש פורע ופורם, מדיר את בנו בנזיר, מגלח על נזירות אביו, מקדש את בתו, מוכר את בתו, נסקל ערום, נתלה, נמכר בנזיכתו, אבל לא האשה

כל הנשואות לכהונה - מנחותיהן נשרפות;
כהנת, לוייה וישראלית שנשאת לכהן
אין מנחתה נאכלת שיש לו חלק בה, ואינה עולה כליל שיש לה חלק בה, אלא הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן.
איכרי באן: כל שהוא ממנו לאישים - הרי הוא ככל תקטירו!
יברשב"פ: דמסיק לשום עצים,
בר"א: לריח ניחוח אי אתה מעלה, אבל אתה מעלה לשום עצים.
ואף לרבנן: דלית ליה הא סברא
עבדי ראב"ש דהקומץ קרב בעצמו, והשירים מתפורים על בית הדשן.
ואף רבנן לא חלקו על ראב"ש: אלא במנחת חומא של כהנים דבת הקרבה היא, אבל בזה אפי' רבנן מודו.

כג:

בת ישראל הנשואה לכהן מנחתה נשרפת וכו'.
ד'וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל, - ולא כהנת.
כהן אין מתחלל. ד'ולא יחלל זרעו בעמיו', [ולא הוא]
כהנת מטמאה בו'. בני אהרן - ולא בנות אהרן.
כהן אוכל בקדשי קדשים. - 'כל זכר בבני אהרן יאכלנה'.
ומה בין איש - 'איש' והצרוע אשר בו' - אפי' אשה
וחך דאיש לענין למטה איש פורע וכו'.
איש מדיר את בנו בנזיר, רי"ו: הלכה היא בנזיר.
איש מגלח על נזירות אביו רי"ו: הלכה היא בנזיר.
איש מקדש את בתו ד'את בתי נתתי לאיש הזה.
האיש מוכר את בתו, ד'כי ימכור איש את בתו'.
האיש נסקל ערום'. 'ורגמו אותו' בלא כסותו, ולא אותה בלא כסותה.
האיש נתלה. 'ותלית אותו על עץ'
האיש נמכר בנזיכתו, ד'ונמכר בנזיכתו', ולא בנזיכתה.
הדרן עלך היה נוטל.

ארוסה ושומרת יבם	סומה	דף בד.
ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נטילות כתובה,		
שנא: אשר תשטה אשה תחת אישה, פרט לארוסה ושומרת יבם.		
אלמנה לכה"ג, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה לישראל, ובת ישראל לממזר ולנתין לא שותות ולא נטילות כתובה.		
ואלו לא שותות ולא נטילות כתובה:		
האימרת מכאן אני, ושכאן לה עדים שהיא טמאה, והאימרת אני שותה.		
אמר בעלה, אני משקה, ושבעלה בא עליה בדרך נטילות כתובה ולא שותות.		
מתו בעליהן עד שלא שתו - ב"א: נטילות כתובה ולא שותות, וכה"א: או שותות או לא נטילות כתובתן.		
מעוברת ומניקת חבירו לר"ט: לא שותות ולא נטילות כתובה, חכ"א: יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן.		
איילונית, וזקינה, ושאינה ראויה לילד לא נטילות כתובה ולא שותות ר"א: יכול הוא לישא אשה אחרת ולפרות ולרבות הימנה.		
ושאר כל הנשים - או שותות או לא נטילות כתובה.		
אשת כהן שותה ומותרת לבעלה.		
אשת סרים שותה.		
ע" כל עריות מקנין, חוץ מן הקמץ וממי שאינו איש.		
ואלו שב"ד מקנין להן:		
מי שנתחרש בעלה, או נשתמה, או שהיה חבוש בבית האסורין;		
לא להשקותה אמרו, אלא לפוסלה מכתובתה,		
ר' יוסי: אף להשקותה, לכשיצא בעלה מבית האסורין ישקנה.		
ארוסה ושומרת יבם לא שותות אבל מקנא לה		
ד'דבר אל בני ישראל ואמרת' לרבות ארוסה ושומרת יבם לקינוי;		
ד"א: 'תחת אישך' פרט לארוסה, 'איש איש' לרבות שומרת יבם		
'תחת אישך' פרט לשומרת יבם,		
ולא אציא ארוסה ד'אשר תשמה' אשה תחת אישה - פרט לארוסה.		
אלימא ארוסה, דקידושיו הן וסוקלין על ידו;		
אלימא שומרת יבם, שאינה מחוסרת מסירה לחופה.		
'איש איש' - לרבות אשת חרש, ואשת שומה, ואשת שעמום.		
'תחת אישה' להקיש איש לאשה ואשה לאיש. וא"ל קראס' דארוסה שותה		
'מבלעדי אישך' - משקדמה שכיבת בעל לבועל, ולא שקדמה		
שכיבת בועל לבעל!		
משכח"ל, כגון שבא עליה ארום בבית אביה.		
דכוותה גבי שומרת יבם שבא עליה יבם בבית חמיה, ולאו אשתו		
מעלייתא היא וכרב דקנה לכל		
דלא קנה אלא לדברים האמורים בפרשה.		
אפילו לרבי יונתן, מדצריך קרא למעוטת, מכלל דאשתו מעלייתא היא.		
אפילו לר"א: מדצריך קרא לרבויה, מכלל דלאו אשתו היא כלל.		

בד.

בד:

כה.

ארוסה ושומרת יבם	סוטה	דף כה:
------------------	------	--------

איבעיא: עוברת על דת, צריכה התראה להפסידה כתובתה או לא?

אי כיון שהיא עוברת על דת א"צ התראה, או צריך התראה שתוכל לחזור סה

א. ת"ש: ארוסה ושומרת יבם לא שותות ולא נוטלות כתובה;

משמע דא מקנאי לה ולמה אם לא להפסידה כתובתה

דחה אביי: לא, לאוסרה עליו.

ר"פ: להשקותה כשהיא נשואה, בדתניא: אין מקנין לארוסה להשקותה

כשהיא ארוסה, אבל מקנין לארוסה להשקותה כשהיא נשואה.

ב. רבא: ת"ש: אלמנה לכה"ג, גרושה וחלוצה לכהן הדיוט, ממזרת ונתינה

לישראל, בת ישראל לממזר ולנתין לא שותות ולא נוטלות כתובה;

הא קניי להו ולמאי אי כבר אסורות עליו? אלא להפסידן כתובתן!

דחה ר"י: לא, לאוסרה לבעל כבעל, דכשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל.

ג. ר"ח מסורה: ת"ש: ואלו שב"ד מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתמט, או שהיה

חבוש בבית האסורין, ולא להשקותה אמרו אלא לפוסלה מכתובתה;

ש"מ בעי התראה, ש"מ.

וכולם לא אמרו מזה דשאני שם, דאין לה אימתא דבעל כלל.

איבעיא לה: עוברת על דת ורצה בעל לקיימה, מקיימה או אינו לא

אם בקפידא דבעל תלא רחמנא ולא קפיד, או כיון דקפיד - קפיד?

ת"ש: ואלו שב"ד מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתמט, או שהיה

חבוש בבית האסורין;

ואי רצה בעל מקיימה, וכי ב"ד עושים דבר דלא נח"ל לבעל?

דחיה' דסתמא דמילתא כיון דעוברת על דת היא, מינח ניחא ליה.

איבעיא לה: בעל שמחל על קניויו, קניויו מחול או אינו מחול?

אי בקניו דבעל תלא רחמנא, ובעל מחל לקניויו, או כיון שקינא

מתחילה אינו יכול למחול?

א. אין להוכיח: מדאלו שב"ד מקנין להן: מי שנתחרש בעלה, או נשתמט, או שהיה

חבוש בבית האסורין; ואי קניויו מחול, עבדי מידי דאתי בעל מחול?

דחיה' דסתמא דמלתא אדם מסכים על דעת ב"ד.

ב. אין להוכיח: דמוסרין לו שני ת"ת, שמא יבא עליה בדרך; ואי קניויו מחול שימחל ובעל

דשאני ת"ח דגמירי דאי בעי למיבעל, א"ל: מחול לקניוויך ובעלה

ג. ת"ש: דארי"א, שלשה דברים סח לי זעירא מאנשי ירושלים:

א. בעל שמחל על קניויו, ב. זקן ממרא שרצו בית דין למחול לו

ג. ובן סורר ומורה שרצו אביו ואמו למחול לו - מוחלין לו;

וחבירי שבדחום ודח: על ב', ולא על זקן ממרא שלא ירבו מחלוקת בישראל

ש"מ בעל שמחל על קניויו - קניויו מחול, ש"מ.

ר"א ורבינא חלקו: אם גם לאחר סתירה מחול

ומסתבר כמ"ד אינו מחול - מדמהדרי רבנן לרבי יוסי;

דתניא: רבי יוסי: בעלה נאמן עליה, ק"ו מגדה שהיא בכרת, כ"ש סוטה שהיא בלאו.

אמרו לו: דווקא בגדה שיש לה היתר, אבל בסוטה אין לה היתר.

ואי אחר סתירה מחול לה, משכח'ל דיש לה היתר, דאי בעי מחול ליה לקנייה ובעיל?

אלא ש"מ: לאחר סתירה אינו מחול, שמע מינה.

כה:

מתו בעליהן עד שלא שתו - ב"ש כו'.

ודלקו ב"ש וב"ה אם שטר העומד לגבות כגבוי

ארוסה ושומרת יבם	סומה	דף כו.
------------------	------	--------

מעוברת חבירו כו'.

רנב"א: מהלוקת- בעקרה וזקינה, אבל איילונית לכו"ע לא שותה ולא נוטלת כתובתה,

ד'ונקתה ונזרעה זרע, יצאה זו שאין דרכה להזריע.

מיתבי: המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו, אם עד שלא כנסה נסתרה - לא שותה ולא נוטלת כתובתה;

כו.

מעוברת ומינקת חבירו

לר"מ: לא ישא ולכך לא שותה ולא נוטלת כתובת, ואם נשא יוציא ולא יחזיר עולמות

וחב"א: יוציא, וכשיגיע זמנו לכנוס - יכנוס;

והרובא שנשא עקרה וזקינה, ואין לו אשה ובנים מעיקרא לא שותה ולא נוטלת כתובת, לר"א יכול לישא אחרת ולפרות הימנה; אבל המקנא לארוסתו ולשומרת יבם שלו ומשכנסה נסתרה - או שותה או לא נוטלת כתובת,

מעוברת ומינקת עצמו - או שותה או לא נוטלת כתובתה, רובא שנשא עקרה וזקינה וישלו אשה ובנים או שותה או לא נוטלת כתובת אשת ממזר לממזר, ואשת נתין לנתין, ואשת גר, ועבד משוחרר, ואיילונית - או שותה או לא נוטלת כתובת;

קתני מיהא: איילונית, תיובתיה דרב נחמן!

א"ל ר"נ: תנאי היא, ואנא דאמרי כי האי תנא;

דתניא רשב"א: איילונית לא שותה ולא נוטלת כתובת, דנזרעה זרע יצאתה שאין דרכה להזריע ורבנן 'ונקתה ונזרעה זרע' לר"ע: שאם היתה עקרה נפקדת,

אם כן, יסתרו כל העקרות ויפקדו, וזו הואיל ולא נסתרה הפסידה! 'ונקתה ונזרעה זרע' שאם היתה יולדת בצער יולדת בריוח נקבות- יולדת זכרים, קצרים-יולדת ארוכים, שחורים-יולדת לבנים.

אשת ממזר לממזר. ס"ד לא ליפוש פסולין קמ"ל.

אשת גר ועבד משוחרר ואיילונית.

ס"ד דבר אל בני ישראל ולא גרים, קמ"ל ד'ואמרת' ריבוי הוא. אשת כהן שותה. ס"ד הא נתפשה מותרת, וזו שנתפשה אסורה לא תשתה, קמ"ל.

ומותרת לבעלה. ר"ה: במתנוונה דרך אברים, ס"ד שזינתה ומה שלא בדקוה המים משום שזה היה באונס, ואסורה לכהן קמ"ל.

אשת סרים שותה ס"ד 'מבל'עדי אישך', והאי לאו בר הכי הוא, קמ"ל.

על ידי כל עריות מקנין. דלא לימא 'נטמאה נטמאה' שני פעמים לבעל ולבועל דווקא היכן דנאסרת ע"י זנות אבל הק' אסורה וקיימא קמ"ל

חוץ מן הקמן - 'איש' ולא קמן.

ושאינו איש לא למעט שחוף, -דשחוף מקנין על ידו ופוסל בתרומה;

מקנין על ידו, ולא אמר' 'ושכב איש אותה שכבת זרע' ואינו בר הכי

ופוסל בתרומה, ולא אמר' 'לא יחלל זרעו דוקא דיש לה זרע

וא"א למעט עכו"ם דא"ה: עכו"ם מקנין על ידו ופוסל בתרומה

מקנין על ידו, דס"ד 'נטמאה נטמאה' לבעל, ולבועל, כשנאסרה בזנות זו, אבל זה הואיל ואסורה וקיימא לא, - קמ"ל;

ופוסל בתרומה, דס"ד ובת כהן כי תהיה לאיש זר' - לאו בר הויה לא,

קמ"ל דפסיל, מדא"ש: ד'ובת כהן כי תהיה אלמנה וגרושה', מי שיש

לו אלמנות וגירושין בה, יצאו עכו"ם ועבד שאין לו אלמנות וגירושין בה!

ואלא כר"פ למעט בהמה, דאין זנות בבהמה.

רבא מפרזקיא לר"א: הק' דרבנן אין זנות בבהמה? ד'לא תביא אתגן זונה ומחיר כלב וגו',

ותניא: אתגן כלב ומחיר זונה - מותרין, ד'גם שניהם', שנים ולא ארבעה.

'שכבת זרע' - פרט לדבר אחר.

ר"ש: פרט לשקינא לה שלא כדרכה

רבא: שלא כדרכה, ממשכבי אשה אלא פרט לשקינא לה דרך אברים.

אביי: פריצות בעלמא היא, ולא אסרה תורה אלא: פרט לשקינא לה בנשיקה.

הניחא למ"ד: העראה זו הכנסת עמדה, אבל נשיקה לא כלום היא, היינו דאחי קרא

למעוט נשיקה, אלא למ"ד: העראה זו נשיקה, למעט שקינא לה דרך

אברים, וקמ"ל דלא אמר' דבקפידה דבעל תליא

- כז.** שמואל: ישא אדם דומה ולא בת דומה, שזו באה מטיפה כשרה, וזו באה מטיפה פסולה;
ורי"ה: ישא אדם בת דומה ולא דומה, שזו עומדת בחזקת כשרות, וזו לא חזק דנושא אדם דומה! היינו אם נשא ותני נמי בת דומה.
והלכתא: ישא אדם בת דומה ולא דומה,
דתני מר"א: אשה מזנה בניה כשרין, רוב בעילות אחר הבעל.
בעי ר"ע: היתה פרוצה ביותר, מהו?
אליבא דמ"ד: אשה מתעברת רק סמוך לוסתה, לא תיבעי, דלא ידעי בה ולא מנמר לה,
אליבא דמ"ד: אין אשה מתעברת סמוך למבילתה, אי כיון דידעה נשמרת
או"ד כיון דפרוצה ביותר לא? תיקו.

ואלו שב"ד כו'.

- ת"ד: 'איש' 'איש' לרבות אשת חרש, ואשת שומה, ואשת שעמום,
ושהלך בעלה למדה', וחבוש, - שב"ד מקנין להן לפוסלן מכתובתן,
'והביא האיש את אשתו' - ולא להשקותן
ר' יוסי: אף להשקותה, ולכשיצא בעלה מבית האסורין ישקנה.
וחלקו: אי בעי' 'וקינא והביא', ור' יוסי: לא בעי'.
ת"ד: 'אשר תשטה אשה תחת אישה' להקיש איש לאשה ואשה
לאיש.
והלכתא: כר"ש: 'ונעלם מעיני אישה', כשם שסומא לא משקה כך היא סומא לא שותה.
כז: רב אשי 'והעמיד הכהן את האשה לפני ה' ונתן על כפיה', כשם שחוגרת
וגידמת לא שותה, כך חיגר או גידם לא משקה.
מבר"א: 'ואמרה האשה אמן אמן', כשם שאילמת לא שותה, כך אילם
לא היה משקה.

הדרן עלך ארוסה.